

gbns

821.163.41-34

P02000037317

821.163.41-34

NEBOJŠA VASOVIĆ

PERDIDO

KNJIŽEVNA ZAJEDNICA NOVOG SADA

1991

Инв. бр. 37317/2
14.02 1992 г.

А А

I

CIP – Каталогизација у публикацији
Библиотека Матице српске, Нови Сад

886.1/2-32

VASOVIĆ, Nebojša

Perdido / Nebojša Vasović. – Novi Sad : Književna zajednica Novog Sada, 1991 (Bački Petrovac
: Kultura). – 131 str. ; 20 cm. – (Edicija Novi Sad ; knj. 201)

ISBN 86-7331-217-5

4400135

1.

Sedim za stolom, noć je. Noć između dva nevidljiva jutra.
Kome da obećam: čim naučim da volim, neću da ostavljam za sutra?

Verujem u trenutak koji se otkriva odjednom, kao nar koji nisam očekivao. U sredini nara, nalazim jedno zrno. Zrno je bradavica dojke koju sam nekad voleo.

U meni ima mnogo starog mene, a za lepotu ćemo videti posle ...

Godinama sam imao 64 kilograma. Sada imam 70. Pretežak sam da bih i dalje pisao stihove, a prelak da bih prešao na prozu.

2.

Ako me život stvarno voli, dozvoliće mi da ga mrzim. Na stolu držim makaze, da ih zavitlam u mesec, u ogledala što škripe ... Ambis je nešto lično. Kao četkica za zube.

Svako opredeljivanje je lažno – jer onaj ko se opredeljuje želi da sebi olakša.

Ne piši da bi bio nerazumljiv! Ne piši da bi bio razumljiv!

Pisanje je, kao i seks, samo jedan od klizavijih načina da se provede noć.

3.

Ne volim ono što pišem jer me ponekad budi iz sna.

Poeziju može da piše svako. Svako osim onih koji stvarno tako misle.

Ako ti uvo nije prespavalo u noćnoj travi – ne vredi da mučiš ruke.

Mnogi poeziju zamišljaju kao lepo građenu tetku. Za mene, ona je devojčica sa jednom jedinom dojkom.

4.

Nije strašno zaspati sa poezijom. Strašno je probuditi se!

●

Sve dok bude rime, biće i incesta. Drugim rečima, *incest is best*.

●

Poezija se ne jede. Ona se povraća.

●

Neću da budem mučenik a la Dedinac! Hoću da budem moderan kao poštanski pretinac!

5.

Nisam naučio da izađem na kraj sa svojim emocijama. Ali ni one sa mnom. Jesmo li zbog toga jedno?

●

Oblačno jutro: sa žice visi brushalter kao iznutrica mrtve kokoške.

●

Dan: krilati demon koji doleće da mi pljune u srce.

●

Noć: velika posuda puna krvi na kojoj piše – POPITI NAŠTE!

6.

Forma je brzina kašnjenja za životom.

Ritam nije nešto literarno. Ritam je golub koji ti kapne izmet – tačno u oko!

Sve energije međusobno se traže. Ali, kada su prejake, one se mimoilaze kao zvezde u noći.

Energija je jedan genije koji u toku jedne noći može da obljubi hiljadu genija bez energije.

7.

Voleo bih da sam kamion! Imao bih cilj. Išao bih na liniji Atina–Istanbul i bio srećan kao zahuktali karburator pod vedrim nebom!

Moj najveći doprinos poeziji jeste što za svoje 33 godine nikada nisam ustao rano da bih zaradio novac, ili pisao poeziju.

Druge je moguće ismejavati po šablonu. Ali, ne postoji tehnika smejanja na sopstveni račun. Ta tehnika je poezija. Poezija ne postoji.

Ostaje samo nada da ću s godinama postati perverzniji i bolje simulirati nevinost. Da ću s godinama biti neviniji i bolje simulirati perverziju.

8.

Umetnik je čovek koji bi rado lagao, kao i svi drugi, ali mu to ne polazi za rukom.

●

Stvari treba opisivati onakve kakve su. Ali one nisu stvari za opisivanje.

●

Ne verujte u ovo što vam ja govorim! Verujte u ono što još niko nije rekao!

●

Stalno je ispisivao nove i nove reči ... da bi zaboravio one koje je jednom već bio zapisao.

9.

Biće potrebne godine dok ne pronadem svoj glas. A koliko li će tek godina biti potrebno da ga izgubim, i opet postanem slobodan?

●

S tim galebovima nisam nesrećan – jer im ne znam reći.

●

O, kako drhti misao! Kao brkovi anonimnog turista – na pučini!

●

Pitate me šta je to proza. Odmah ću vam reći. Bio jednom jedan car i imao tri sina: najstarijeg, srednjeg i najmlađeg.

10.

Kada imaju slobodne dane, bikovi sanjaju toreadore. Tako nastaje nesanica, anđelova ruža. Svaka Nemica ima vime koje imponuje, a dijamanti su mali poniji brži od svetlosti.

●

Tesno je samo u imenu. A van imena je smrt.

●

Nisam pripremio telo za ono što hoću. A hoću da budem telo.

●

Hteo je uvek da liči na sebe. Uvek je ličio na nekog drugog.

11.

On je zaista talenat. Treba ga forsirati dok se ne raspukne!

●

Epitaf pesniku narcisu: „Ovde leži jedan fini gospodin, koji nikada pre svoje smrti nije bio u grobu.“

●

Ako se osloniš samo na sebe, izgubićeš svaki oslonac – a to je originalnost.

●

Vidi se da je ovaj pesnik puno patio. I to je sa njegove strane veoma lepo.

12.

Poezija je udaranje glavom o zid. Proza je opisivanje zidova.

●

Prozu čitaš da bi ubio vreme. Poeziju – da bi se oslobodio od vremena.

●

Život obično piše osrednje romane. Prozni pisci obično žive osrednjim životom.

●

Duže forme, kao roman, nastaju delimično iz podsvesne težnje da nekog vežemo za sebe što je moguće duže. Očito, ljudi koji pišu debele knjige shvataju ljubav na pogrešan način!

13.

Ja mogu da naučim ono što vi znate. Ali vi nikada nećete naučiti ono što ja ne znam.

●

Pesnik nije neko ko kleči pred poezijom. Pesnik je čovek koji spava sa pesnicima.

●

O, divna napetosti koja me izdvajaš od kamenčića jednakih pod suncem! Nema sumnje: postoji prenos ideja na daljinu. Jutros mi anđeo javlja da nema više daljine. Da ukinut sam.

●

Sada, kada sam očajan, čini mi se da nešto vidim. Ali, to je samo očaj koji gleda kroz mene i zamagljuje mi vid.

14.

Zapisivati reči je isto što i milovati tek ubijenog jelena, još uvek krvavog, toplog. Sunce zalazi i ti ostaješ sam, usred šume, bez igde ikog, bez jelena.

Genijalnost je skromnost, ali ne u skromnosti – već u genijalnosti.

Život: jedini pesnik koji se nigde ne potpisuje!

Nije originalan onaj koji ne liči na druge – već onaj koji liči na svoje lice.

15.

Poezija je istina i istina je poezija. Samo, previše istine nije poezija, baš kao ni premalo.

Umetničke forme su kao mehurovi mineralne vode. Svaki bi hteo da izađe na površinu i u dodiru s vazduhom da se rasprsne.

Čovek postaje dobar zanatlija ako ga ništa ne boli. Samo tada se ima dovoljno vremena za zanat.

Umetnost je za aristokrate, za one koji su spremni i da umru ako ne treba.

16.

Moj profesor gitare, Oton Miškovski, poginuo je tako što ga je pregazio voz. On, koji je uspevao da čuje svaki ma i najtananiji tonski preliv, svaku ma i najtišu grešku u nekoj interpretaciji, nije uspeo, u sudbonosnom trenutku, da čuje tutnjavu voza. To mi do dan danas nije jasno!

●

Jedan profesor lingvistike mi je, pričajući o modernoj umetnosti, rekao: „Danas su srušeni svi tabui ... nema više šta da se ruši. Nikakva provokacija više nije moguća.“

Zamišljam ga kako se jednog popodneva vraća kući sa fakulteta, i zatiče me u krevetu sa njegovom ženom.

17.

Bila je prošla ponoć. Kod „Odeona“ dočekah autobus 56. Napolju – ciča, minus petnaest. U autobusu – ništa bolje. Seo sam na jedino slobodno mesto, na duplom sedištu. Do mene, sedeo je policajac i smrznutim rukama držao „Ilustrovanu politiku“. Dok smo se tako truckali kroz ledenu noć, u jednom trenutku, osetih kako njegova toplota prelazi na mene, kako moja toplota prelazi na njega. Eto to, toplota radi toplote, čista poezija, mislio sam.

●

Sedim u sobi i pišem. U dvorištu, nošene ljubavnim žarom, zavijaju mačke. Nema veze što je februar. Nema veze što je minus petnaest. Nema veze što ne zavijam.

18.

Helderlinu zavidim jedino na stolaru Cimeru, koji ga je čuvao pošto je poludeo. Stvarno bih voleo da me daju nekom stolaru na čuvanje. Mogao bih da pravim puno gramatičkih grešaka i da sekiru koristim naopako.

●

Samo duh može da kaže kako zec trči – jer on trči brže od zeca. Što se mene tiče, radije ćutim o zečevima.

●

Cilj ovih reči je da nikada ne postanu univerzalne, da ostanu provincijalne, kao ruka mrtvog mladića u podzemnoj provinciji zemlje.

●

Smrt je jedna soba. Gde se nalazi? – pitaš. Tu, odmah iza golubarnika.

19.

Dali su mi da čitam *Vetar* Kloda Simona. Na omotu knjige sam prvi put video piščevo lice, i smučilo mi se. Pa to je jedan *lepi Francuz*! Kada bi jedan Amerikanac ili jedan Nemac bio lep – još bi i mogao da bude pisac. Ali, lepi Francuz – nikada! Ostavljam *Vetar* na stranu i nemam nameru da taj roman čitam. Eto kako sam ja jedan isključiv čovek!

●

Ružević je naoko mračan pesnik. Ali, kada se zatvore oči, vidi se da uopšte nije mračan.

●

Juče sam sa jednim prijateljem razgovarao o slikaru XY-nu. Zaključili smo da je on očajno loš slikar. Međutim, nije nas to toliko potreslo koliko činjenica da on celim svojim bićem živi za slikarstvo.

●

Zašto je Čarli Parker bolji od Sonija Stita? Zato jer je živio brže!

20.

Kod Selina sam našao rečenicu: „Velike a nežne orgulje, kao u bazilici, samo bazilici koja se greje, orgulje kao butine.“ Orgulje koje podsećaju na butine! Ovo smatram briljantnim poređenjem. I ako me pitate zašto je ovo poređenje toliko uspelo, reći ću vam: zato jer me podseća na butine.

●

Jednom mi je jedan urednik odbio prozu s obrazloženjem da je džojsovska. Mnogo godina kasnije, priznao mi je, u poverenju, da nikada nije čitao Džojlsa!

●

Umetnost nije život. Umetnost je ono što nedostaje životu da bi bio život.

●

Kada je čovek dovoljno nesrećan – svejedno mu je šta će reći. I to je poezija!

21.

Iz četrdeset kilograma sreće ne može se izvući nijedan gram poezije! Iz četrdeset kilograma poezije ne može se izvući nijedan gram sreće!

●

Sitnice čine savršenstvo. Za uzvrat, savršenstvo kad-tad postane sitnica.

●

O patnji je najteže govoriti. Jer, kada čovek priča o svojoj patnji – izgleda kao da se time hvali. Ali, o patnji nije moguće ni ćutati. U tome još niko nije uspeo.

●

„Znaš da smo pretrpani primljenim rukopisima. Zašto ovu knjigu želiš da objaviš baš sada, a ne kroz dve ili tri godine?“ – upitao me je jedan urednik. Odgovorio sam mu: „Zato što će ona tada biti mnogo manje moja knjiga nego što je to u ovom trenutku. A nije lepo objavljivati tuđe knjige, zar ne?“

22.

Taj čovek je stvarno propatio i neće propustiti priliku da vam svoju patnju pljune u lice. Ali, ne bojte se! Vi ionako nemate lice. I on će vas sigurno promašiti.

Znao sam jednog književnog kritičara koji se trudio da po svaku cenu bude objektivan. Trudio se i trudio, i od truda se znojio ispod pazuha. Znoj je tako mirisao da nije bio nimalo objektivan.

Kako da budem zadovoljan kritičarima moje poezije? Jer, ja pomenem *kurac* – a oni govore o *redundanci*, ja kažem *pička* – a njima u glavi *polisemija*. Očito, oni se ponašaju kao da nisu nastali spajanjem kurca i pičke, već redundance i polisemije!

Priznajem: sve što sam ikada napisao, napisano je pod velikim *uticajem* smrti. Dakle, nije originalno.

23.

„Da li ti se sviđaju moje pesme?“ – upita me pre neki dan jedan mladi pesnik.

„Ne“, odgovorih.

„Zbog čega? Verovatno misliš da njihova forma ...“

„Ma ne. Naprosto – *živim tako* da one ne mogu da mi se svide.“

Čovek piše da bi, zahvaljujući pisanju, uspeo da pojebe nešto mlado. Osim ako nije Kafka. To jest, impotentan.

Poznajem neke intelektualce koji uživaju u Štokhauzenu. Što se mene tiče, više uživam u Štoku, nego u zenu.

24.

Hermetičari donjim delom svoga bića skupljaju donji med. Nikome ništa ne daju. Čak ni novčić fontani. Čak ni senku suncu. Hermetičari imaju ugašenu vatru u pupku, stakleno oko u duši. Njihove cigarete nikada nisu videle pepeo, njihovi čaršavi nikada nisu videli menstruaciju. Hermetičari nikada ne ribaju podove jer stanuju u piramidama kao podstanari. Oni lažu sve dok ne zavole muziku laži, a onda tu muziku izvode kao da nije laž. Po danu, proganjaju hedoniste zbog poreza, a noću sanjaju Nobela. Nikada ne onanišu jer ne mogu da podnesu da njihova sperma teče kroz gradsku kanalizaciju.

25.

Ima li išta strašnije od toga: i najiskreniji bol uhvaćen u nekoj pesmi, kroz dvadesetak godina, tumači se kao puka literatura, u njemu više niko ne vidi bol, a jedan debeljuškasti i proćelavi strukturalista već je prebrojao sve suglasnike i samoglasnike tog bola i doktorirao odavno. I taj doktor bola svakog dana se šepuri hodnicima Akademije, i taj doktor jednog dana umre, da, bezbolno umre. Ima li išta strašnije? O doktore!

26.

Ne umem da stanem.
Nigde ne idem.

Osećam da sam pokret
i da me nema u ogledalima.

Rasplinjavam se jer ne upijam
nesreću dovoljno.

Nema nijednog ožiljka
koji se još nije rodio.

27.

Nikada ne govori istinu jer će te drugi mrzeti. Nikada ne govori
laži jer ćeš mrzeti samoga sebe. Nikada ništa ne prećutkuj jer
će istina ili laž progovoriti umesto tebe.

Nemoj da patiš previše jer ćeš izgubiti osećaj za tuđu patnju.
Nemoj da patiš premalo jer ćeš izgubiti osećaj da si uopšte
patio.

28.

Jutros, ustanem u šest. Ne pamtim da sam ikada ustao tako rano. Udem u autobus pun samoupravnih pčelica. Sve su pčelice bile do te mere namrštene da sam počeo da se jednoj po jednoj smejem u lice (ako se komad namrštenog mesišta može nazvati licem?). I da vidiš čuda: niko se ne ljuti! Verovatno im se niko nije smejao u lice sa takve blizine. A blizina zbližava, mada niko ne zna kako, ni zašto.

*O, živote sabajle!
Ti slobodo! Vi sajle!*

Mrštiti svoje lice znači bogohuliti. Bolje je nemati lice nego imati namršteno lice. Ali, kako nemati lice kad biti rođen s licem, kad po licu se razlikovati od algi, oblaka i providnoga stakla? Zašto je mesec najlepší kad je pun? Zato jer onda ne krije nijedan deo svoga lica.

Na Balkanu, namršteno lice je deo folkloru. Namršteno lice je norma, kolektiv.

Nasmejano lice je aperitiv. Aperitiv života. Živeo život koji rano ne rani jer je večan!

29.

Čim se odmakneš pola metra od klitorisa – već si u istoriji!
Užas!

●

U redu, vi ste doneli novo shvatanje sveta. Ali, ko će da ga odnese?

●

Političare bi sa njihovih funkcija trebalo smenjivati brzinom kojom se u porodilištu smenjuju bebe.

●

Ništa mi nije tako strano kao epska kultura, njen kult večite borbe protiv neprijatelja. Nisam odrastao uz gusle, nego uz „Glas Amerike“, uz saksofon Čarlija Parkera. Da li je možda trebalo da odrastem na neki drugi način?

30.

Ovaj narod me iznenađuje sve ređe. A to znači da mu sve manje pripadam.

●

Kažu mi da sam Srbin. A to znači da sam kombinacija slova S, R, B, I i N.

●

Odrastao sam u sredini gde niko-nikome-nikada-ništa ne veruje. A tako ja zamišljam pakao.

●

Bolje je biti pacov u Njujorku – nego faraon u Egiptu.

31.

Želim. Ne želim. Želim. Ne želim. Želim. Ne želim. Da budem general!

●

Kad god se zaljubim u neku ženu – ja falsifikujem istoriju!

●

Istorija: lepak za muve!

●

Istorija + hleb + fudbal = opijum za narod.

Tucanje + viski + umetnost = opijum za ličnost.

Čik pogodite: koji opijum volim više?

32.

Prosto neverovatno: i u ovoj noći neko će umreti. Ali, ja to neću čuti. Blago meni!

●

Što više maštam o tvojoj smrti – to sam maštovitiji.

●

Sve je u životu, a život je samo u tebi, a ti si samo samo.

●

Umiranje od gladi je nezanimljivo. Zanimljivo je samo umiranje od smrti. Ali, prinuđen sam da gladujem, a smrt nigde ne vidim.

33.

Ne razumem ni Slobodanku sa kojom sam sinoć spavao. Kako da onda razumem Marksa, sa kojim nikada nisam spavao?

•

Opet jutro, i opet sunce – ogromno, ogromno ... kao pečat u pasošu čoveka sa Balkana. Ne znam šta će se desiti – jer ne znam šta se dešava.

•

Oduvek sam maštao da odem u USA. Popović me je preporučio Džonsu, a Džons Tomasu. Tomas mi je rekao da urgiram kod Popovića, a Popović mi je diskretno savetovao da se još jednom raspitam kod Tomasa. Najzad, Tomas mi je priznao da o svemu odlučuje Džons. Trenutno sam u Beogradu. Ne mogu da nađem Džonsa.

•

Jednoga dana, imaću toliko love da ću da potplatim sebe da me zbog novca ubije.

34.

Svi oko mene su toliko potčinjeni da ponekad moram da se upitam: nisam li možda baš ja na vlasti?

•

Podržavam sve manjine, ali ih ne volim jer su pune kompleksa. A samim tim su sebične, baš kao i većine protiv kojih se bune.

•

Kad bi izbio rat – golubovi bi se snašli prvi. Golubovi su huškači rata!

•

Poznati francuski filozof i širom sveta uvaženi marksista, Luj Altiser, jedne večeri, iznenada, u svom stanu, zadavio je svoju ženu, Helenu!

Naravno, to ne može imati nikakve veze sa Marksom. U pitanju je jedno krajnje samovoljno i proizvoljno tumačenje marksizma.

35.

Najodvratniji su mi dobri ljudi jer oni misle da, pošto su dobri, imaju prava da budu neemotivni.

●

Sanjao sam Papu. Hteo je da mi izvadi oči, ali je zaboravio papsku krunu pa se postideo.

●

Ne razumem zašto se svi okomljuju na velike gradove. Veliki grad ti uvek nudi bezbroj načina da propadneš. A to je velika stvar.

●

Ako se jednoga dana budem iseljavao iz ove u neku drugu zemlju, znam šta ću sa sobom da ponesem. Poneću trzalicu za gitaru!

36.

O, kako sam danas strpljiv, kao svetioničarevo dete kada u slanu vodu baca mreže, a Odisejeve suze liče na vosak koji kaplje iz sveće. Da, literatura: vosak kaplje iz sveće. Mene treba zaposliti u Istanbulu. Pa da vidiš šta je kokain!

●

Volim stvari koje imaju težinu: riblji mehur, izgubljen u svemiru!

●

Odlučio sam se: iseliću se u Ameriku, da me ne bi nervirao režim u Mozambiku.

●

Ja mogu da emigriram iz jedne zemlje u drugu. Ali Bog sa neba nema gde da emigrira. Izvestiću o tome *Amnesty International!*

37.

Velika kultura je ona koja malog umetnika prepoznaje sa sto godina zakašnjenja. Mala je ona kojoj je za tako nešto potrebna sto i jedna godina.

•

U umetnosti nema kompromisa. Zato je teže stvarati nego živeti.

•

Za umetnika je najvažnije da istraje, to jest, da umre kao pas.

•

Smrt je nezadizanje suknje prilikom igranja flamenka. Nema većeg gulanfera od entiteta.

38.

Bog nikome ne daje diplomu. Sve diplome potiču od Sotone!

•

Za sve postoji ključ, ali ne uvek i bunar u koji treba baciti ključ!

•

Ono sa čime se on ne miri toliko je pitomo – da je on već pomiren.

•

Razumem ja tebe: nije lako objaviti zbirku stihova. Ali, razumi i ti mene: naučna merenja pokazuju da, iz godine u godinu, sunčeva svetlost greje sve slabije!

39.

Nikada se ne trudi da budeš neko drugi – jer ti si sam neko drugi.

●

Ne priznajem nijednu od mojih budućih misli – jer one za mnom kasne.

●

Mrzim sve vukove koji nisu sposobni da provedu nijedan jedini dan a da ih u zaštitu ne uzme Kopitar!

●

Biti ličnost znači odbaciti sve ono što nije ličnost. Prosto, zar ne?

40.

Ono čega se bojiš je tako malo u odnosu na ono čega bi se trebalo bojati!

●

Svetlost, tačno je, nema kičmu – da bi i ti, koji si bez kičme, mogao u njoj da uživaš!

●

Ko traži smisao – traži pendrek!

●

Ko traži pendrek – traži smisao!

41.

Ako ne budeš imao snage da veruješ u svoj život, moraćeš da veruješ u tuđ!

●

Postoje dve grupe ljudi: jedni idu preko leševa, drugi su leševi. Leševi najviše vole da kritikuju one koji idu preko leševa.

●

Osećam: ne znam da živim. Osećam to sve vreme. Pa nek mi neko kaže da nisam emotivan!

●

Sve zenice su širom otvorene.
Tako je hteo Bog.

42.

Ljudi nikada nisu iskreni. Iskreni su samo trenuci.

●

„All things truly wicked start from an innocence.“

(Hemingway)

„All things start from innocence.“

(Moja prijateljica Jean, za vreme večere, 24.II 1982, Alfama, Lisabon).

●

Život: fontana u koju su ubacili novčić da bi im se nešto desilo u životu. U stvari, desilo im se samo to da su bacili novčić u fontanu.

●

Smrt je vrsta rolšua – ali sa toliko mnogo točkića da se na kraju nigde ne stigne.

43.

Lisabon, Sevilja, Kordoba, Granada, Madrid, Barselona, Pariz ... Reklo bi se: putujem. U stvari, samo premeštam svoju samoću iz jednog grada u drugi, iz jedne kafane u drugu.

●

Osećam se kao mali zaboravljeni badem u testu koje narasta, narasta ...

●

„More kod Đenove je snažnije ali i dosadnije.“

(Paul Kle, Dnevnik 1898 - 1918)

●

„Nema mira, onaj ko miruje samog je sebe potrošio.“

(Paul Kle, Dnevnik 1898 - 1918)

●

Svako mesto u kome ostanem preko tri časa je tužno. Postaje mesto moje mladosti.

●

Putovao sam prebrzo. Još uvek čujem kastanjete!

44.

Dosadno mi je kad sam trezan. Ali, dosadno mi je i kad sam pijan. Jer, kao pijan, uvek sam u pravu!

●

Najveći nedostatak viskija kao pića jeste što kad ga popiješ – nema više viskija!

●

Ne pijem da bih bio slobodan. Pijem jer sam u ovom trenutku slobodan.

●

Pijem da me zaborave!

45.

Ja sam ja.

Ali to ne kažem ja.

●

Život je sirovina.

Zbog sirovine sam surov.

●

Video sam oštar nož.

Ne znam kako izgleda.

●

Narod ne troši dezodorans
jer voli dupli 'leba.

●

Smiluj se smrtni času,
pre smrti usmrti me!

●

Dobri ljudi stalno plaču,
da se ne osuše.

●

Ne može se plakati bez
prekida,
makar to dobro zvuči.

●

Prvo padni,
pa reci hop!

46.

Ne znam da li sam kršten. Jednom, u manastiru Pustinja, uz igumanijino odobrenje, pokušao sam da zvonim. Čulo se samo neko kloparanje. Kažu da nekrštenog zvono ne sluša. A ja sam godinama slučao Majlsa Dejvisa. Uspeo sam da u Beogradu završim visoke škole. Nikada nisam čitao Frojda. Volim da drkam polako.

47.

Imam šest godina. Leto je. Sa ocem i njegova dva prijatelja, odlazim na Ibar, na kupanje. Stižemo do obale reke, svlačimo majice i pantalone. Moj otac i njegovi prijatelji skidaju sve sa sebe i oblače kupaće gaćice. Vidim: imaju manje kite nego što sam mislio. Osećam to kao veliko olakšanje. Svi zajedno ulazimo u vodu. Plivamo nizvodno. Baš je *fine!*

48.

Imam sedam godina. U dvorištu roditeljske kuće, igram se lukom i strelom. Odjednom, opazim u dnu dvorišta moju sestru (pet godina). Nanišanim je, i odapnem strelu koja je pogodi tačno iznad kolena i raskrvari je. Moja sestra počinje da plače. Zapravo, da vrišti. Pojavljuje se otac i počinje da me tuče. U jednom trenutku, dok me je otac tukao a sestra nedaleko od nas plakala – shvatio sam da sam uradio upravo ono što mi je nalagala situacija, ono što što su mi nalagali luk, strela, figura moje sestre. U meni nije bilo ni trunke kajanja što sam povredio sestru. Naprotiv, bio sam presrećan!

III

49.

Jednoga dana, na obali mora, provedoh sa njom nezaboravnu noć. Na pesku, ljubili smo se i pripijali jedno uz drugo sve do vrhunca. Ali, kako verovati u to? Grigorije Palama me je naučio da razlikujem energiju od suštine.

Sada, kada se svega toga sećam, zahvalan sam na svemu što je bilo, zahvalan sam na svemu što nije bilo. Hvala energiji što nije samo suština. Hvala suštini što nije samo energija. Hvala vrhuncu što nikada nije samo vrhunac.

50.

- Nikada nisam imao ono što volim! Zašto?
- Tako si rođen. Navicićeš se.
- Nikada, to je jedina stvar na koju ne mogu da se naviknem!
- Onda voli i dalje!

●

Čudio se kako to da ljubav i sudbina nisu jedno isto, obzirom da su obe slepe.

●

Mogu da volim samo stvari kojima nije potreban kontekst: klitoris, maslačak, mesec.

●

Volim strast, iluziju, perverziju. Ne volim ljubav, prijateljstvo, profesiju. Ništa što miriše na etiku.

51.

Kad volim neku ženu, ja je obično zaključam. Ključ bacim u bunar, pa ako se voda u bunaru pokvari – nek se pokvari!

●

Najzad sam prema tebi nežan jer mi više ništa ne značiš.

●

Ti možeš da podneseš svu tu nežnost samo zato jer nisi nežna.

●

Volim da te dodirujem jer te se onda manje plašim.

52.

To što si željan ljubavi, nema veze sa ljubavlju. Ime veze sa žedi.

●

Ona je za mene nevina, sve dok krvari.

●

Moram sve vreme biti vlažan. Da bi u mene lakše ušao Bog.

●

Niko se ne rađa iz sentimentalnosti. Svi se rađaju iz krvi.

53.

Ako treba da te osvojim da bi mi dala, onda to nije davanje. To je osvajanje.

●

Kraljica dugmadi koja se ne otkopčavaju nije kraljica. Ona je dugme.

●

Hoćete da vam opišem balkansku ženu. U redu. Da li možete da zamislite kako izgleda dlakavi šifonjer?

●

Muškarac je spoj žene i gavrana koji naginje k detetu.

54.

Toliko se trudio da bi bio voljen – da je na kraju zaboravio zašto se uopšte trudi.

●

Zadovoljiti ženu znači zadovoljiti jednu površinu koja se ponaša kao dubina.

●

Lice devojčice koja sanja da je siluju – liči na lice Boga.

●

Ljubav je idealan zločin jer ne ostavlja nikakve tragove.

55.

Dok smo sedeli za stolom i lagano ispijali konjak, Edita me naglo uhvati ispod stola, i reče: „Vidiš kako je nesnosan, daj mi ga malo unutra, u popravni dom!“

●

Znao sam da mi se ona daje samo zato jer nema snage da se da nekome ko je još ženstveniji od mene!

●

Muškarčev savet muškarcu: ne budi uvek muško – jer će te iskorišćavati kao pičku!

●

Uvek na konju, nikad ispod krave!

56.

Kad krave preseku vene zbog nesrećne ljubavi prema biku, bik se zatrči u toreadora. Toreador preživi. Ali, još iste noći, preseče vene zbog Dulčineje.

●

Nigde se u tolikoj meri ne ostvaruje jedinstvo radnje, vremena i mesta, kao u onaniji. Onanija je teatar par excellence!

●

Dok prolazim pored nje, gledam je u oči. Gleda i ona mene, bolje reći, drži svoj pogled u meni kao ud. Odlazim niz ulicu, gledam ljude u oči, i osećam: svako oko je jedan ud. I to je jedini razlog što, umesto po krovovima, hodam po ulicama.

●

Striptiz ne postoji. Postoje samo gole oči.

57.

Što sam je više voleo, bio sam bliže smrti – jer je vreme prosto letelo!

●

Najviše se dajemo kad nam je svejedno. Zato su mrtvi darežljiviji od živih.

●

Draga D.R., ti mene podsećaš na mladunče palme u trenutku kada zalazi sunce i koža palme je providna i meka (mada je u tom trenutku još niko nije dodirnuo). Najbolji trenuci su nedodirivi, i tako treba da bude, da ne bismo zaboravili svoje prste.

●

Dok te dodirujem, treperiš, kao očni kapak veverice.

58.

Ana je naslonila glavu na moje rame i zaspala. Ne poznajem Anu. Znam samo to da idemo u Lagos, i da ćemo u njenoj kući ostati nekoliko dana. Ne znam zašto. Preko puta nas, dve Baskijke grickaju semenke suncokreta, a jedan Portugalac plavim linijama podvlači po knjizi koju čita. Jedna od linija je linija horizonta.

(U vozu Lisabon – Lagos, 1982)

●
Depilovane su sve vozne šine koje me dele od tebe – jer sam ih toliko puta prešao, jer sam ih toliko voleo da sam im rum olizao. Flašu bacam iz voza – jer volim da se izražavam fragmentarno. Uvek sam brži od sebe, kao usna što je brža od mozga, kao mozak rumeniji od ruže – jer može da je vidi a da ništa ne bude!

(U vozu Zagreb – Beograd, 1986)

59.

Moj život – nešto što nikada nije bilo moje!

●

Teže je shvatiti nečiju samoću negoli nečiju genijalnost. Zato je svaki čovek neshvatljiv – genije svoje samoće.

●

Ovaj pas, bokser, voli da se mazi više čak i od same Brižit Bardo!

●

Mislio je: „Ako se zaljubim, možda ću moći i govna da gledam novim očima.“ I zaljubio se. I pogledao u govna. Govna su imala krila. Zalepršala su i odletela na nebo, a njega ostavila samog na svetu!

60.

Nekada sam strašno voleo A. C. Nekoliko godina posle našeg rastanka, javila mi se telefonom, došla kod mene, i ponovo smo proveli nekoliko dana zajedno. A onda je morala da se vrati u M. Ispratio sam je do železničke stanice. Popili smo vino. Vreme je da se krene. Voz polazi. „Zbogom!“ „Zbogom!“

Pošao sam natrag, kući. Ali, kad sam ušao u park preko puta stanice, počeo sam naglo da plačem, bolje reći da ridam. To je bilo toliko iznenadno i prirodno. Nisam ni znao da umem da plačem tako dobro. Sedeo sam na klupi, kao skamenjen, i plakao. U jednom trenutku, osetih da mi se piša. Ustao sam sa klupe i prišao jednom žbunu. Pišao sam i plakao istovremeno. Kada se danas toga setim, žao mi je što nikoga nije bilo da me u tom trenutku fotografiše.

61.

To i nije bilo neko tucanje, ali bar sam se podsetio kako se to radi. Dok smo zajedno ležali u krevetu, primetih: „Osećam veliku potrebu za nežnošću. To mi je jasno. Samo, nije mi jasno zašto sam sebe ubedio da su upravo žene ta bića koja mogu da zadovolje tu moju potrebu. Zar ne bih istu ili čak veću porciju nežnosti mogao da razmenim i sa nekom životinjom: psom ili mačkom, na primer?“

„Tačno, sa mačkom možeš da se maziš koliko hoćeš, a ne moraš da je jebeš!“ – odgovori mi R. B.

62.

Stigli smo u moju kuću negde oko ponoći. Najpre smo pili pivo, a onda iz pivskih čaša konjak. Dugo smo pili i smejali se. Onda smo legli u krevet. Počeo sam da je ljubim i milujem po telu. Zatim sam joj stavio prst u vaginu. Bila je vlažna. Tako smo ležali neko vreme i, dok sam je mazio, odjednom čuh neko duboko i usporeno disanje. Pogledah je u lice, i videh da je zaspala. Tako sam usred noći ostao sam sa njenom vaginom, i dalje vlažnom. Osećao sam se kao majmun koji je oljuštio bananu, ali je zaboravio da je pojede.

63.

Juče mi je u poseti bila B. B. iz Ljubljane. Imala je menstruaciju, ali smo ipak spavali zajedno. Potom sam je ispratio na voz i vratio se kući. Kada sam ušao u sobu, ugledah krevetski čaršav na kome je bilo puno krvavih mrlja (jedna mrljica je čak bila u obliku srca). Stavio sam čaršav u kadu i trljao mrlje peračim sapunom. Prosto nisam mogao da poverujem da će svi tragovi krvi nestati tako brzo!

64.

Došla je kod mene pravo iz jednog manastira gde radi na restauraciji fresaka. Još sa vrata, upozorila me je: „Nisam stigla ni da se istuširam!“ To je bila istina. Kada sam joj skinuo majicu i farmerke, i počeo da je ljubim – ugledah pupak tako širokav i crn da mu se nije videlo dno.

●

Sinoć sam spavao sa operskom pevačicom zvanom „Korpulencija“. „Ako hoću da pevam u Travijati – rekla mi je u jednom trenutku tužnim glasom – moram da oslabim bar deset kilograma.“ A ti, dragi čitaoče, ako ne možeš da zamisliš koliko je bila krupna ova žena – dodaj bar trideset kilograma na Travijatu, brat bratu!

65.

Danas sam sreio jednu prijateljicu koju nisam video godinama. Otišli smo kod „Petla“, na piće. Posle nekoliko votki, za vreme razgovora koji se odnosio ni sam ne znam na šta, osetih da mi se piša. Izvinio sam se na trenutak i sišao u WC. Ugledah kako nad šoljom lete dve muve zunzare. Njima bar nije dosadno!

●

Dok sedim u jednoj zagrebačkoj kafani, sa susednog stola do mene dopire razgovor o veličini muškog polnog organa i uticaju te veličine na seksualne odnose. Odjednom, iz buke glasova, izdvaja se jedan ženski glas: „Šta to znači mali, mali ... Baš ništa! Važno je da je veseo, da pleše, i da svugde stigne!“

66.

– „Da sam na tvom mestu – reče mi jedna dama za vreme tucanja koje se baš odužilo – ja bih do sada svršila bar pet puta!“

– „A da sam ja na tvom mestu – odgovorih joj – ja bih do sada svršio bar jedanput!“

●

Pre neki dan spavao sam sa E. L. U trenutku orgazma – toliko je zinula da sam uspeo da joj vidim sve plombe. Eto te plombe koje još uvek pamtim – to je sve što je ostalo od njenog orgazma!

67.

Istorija ljubavi: najpre zavoliš osobu X. Onda, vremenom, bivaš toliko ucenjen tom ljubavlju – da sve ono što nije X počinješ da mrziš. I tako godinama, voleći samo X, mrziš sve ostalo. Da bi na kraju omrznuo voljeno X, taj nepodnošljivi izvor mržnje.

●

Došlo je vreme parenja u mom komšiluku. Moj komšija, gazda jednog prelepog Rotvajlera, doveo je ženku iste rase, čak iz Zaječara. Psi su proveli zajedno dve nedelje u miru i prijateljstvu, ali nijednom se nisu sparili. Vođeni su i veterinaru – ali ni to nije pomoglo. Od jedne Rotvajlerke tome se zaista nismo nadali!

68.

Znao sam curu čiji je najveći uspeh u životu bilo to što je jednom u Parizu spavala sa Čarlsom Bukovskim. Kada sam joj ga jedne večeri ugurao između nogu, sva besna, dobacila mi je: „Nisi mu ni primaknuti!“ Odmaknuo sam se. I primaknuo bocu s pivom.

●

Obožavam dve stvari: žene i alkohol. Ali, alkohol volim više od žena. Jer, alkohol mi nikada nije zabranjivao žene, dok su mi žene uvek zabranjivale alkohol.

69.

Nadam se da nisi odustala od ideje da me mazneš zauvek. To je tako lako: otputuj u Rio i ostani tamo, a mene ostavi ovde gde sam. Da mogu da ti zavidim na toploj brazilskoj klimi, na tome što ću biti tvoj!

●

Ako misliš da zauvek ostanem s tobom, uradi samo dve stvari: 1) povadi sve zube i stavi protezu! 2) nauči da piješ vino!

Ali, ako sve to uradiš odmah, da bi me *odmah dobila zauvek*, dobićeš novi zadatak: 1) baci protezu i pusti da ti ponovo izrastu zubi! 2) oduči se od vina!

70.

Pitali jednom Kostu Varnalija: „Koje žene najviše voliš: crнке, plavuše, ili smeđe?“

– „Tude žene“ – odgovori Varnali.

●

Nekada sam mislio da mi treba *žena*. Potom sam shvatio da mi, u stvari, treba *žena s lovom*. Trebalo je da prođu godine pa da shvatim da mi, zapravo, treba *lova bez žene!*

71.

„Jebati svoju ženu – to ti je isto što i jebati rođenog brata u dupe“ – objasni mi jedan od mojih prijatelja, koji već dugo živi u braku.

●

Za vreme tucanja, obično bi mu govorila:

– Oh, dragi, jače, jače, ubij boga u meni!

A on, bio je tako religiozan i nežan!

72.

Voleo bih da me podsećaš na tucanje ili na nešto konkretno. Ali, ne mogu da te povežem ni sa čim. Originalna si, i zato mi ne trebaš!

●

Najbolji su u krevetu od svih – muzikalni ljudi. Ići u krevet sa nekim ko nije muzikalan – to je čisto gubljenje vremena.

●

Grad u kome nema javnih kuća je javna kuća.

●

Kad god cena pičke nije precizno utvrđena – svaka pička biva preplaćena.

73.

Slušajte, momci, postoji jedan stari mit koji kaže da mi želimo da se tucamo sa ženama. U stvari, mi se želimo tucati jedino s Bogom, a za to nemamo muda!

●

Jednoga dana, engleski kompozitor Malkolm Vilijems reče svom prijatelju Džonatanu Stilu: „Znam da me voliš zbog moje muzike, ali ja bih voleo da me voliš zbog mog tela.“

●

„Lako je ovde biti peder! Kad je frajer, neka ode u Njujork, pa kada ga tamo naguze oni tetovirani dvometraši – voleo bih da vidim hoće li i dalje da bude peder!“ – reče, povodom jednog našeg zajedničkog prijatelja homoseksualca, moj drug D. B. – koji je inače sasvim *straight*.

●

Šta to, u stvari, znači: imati muda? Ne odustajati od svojih snova?

74.

Laž je nešto klizavo. I zato žene (koje su klizava bića *par excellence*) vole laž. Idealan način opštenja sa klizavim bićima, to jest sa ženama, jeste da se bude klizav, to jest, da se neprestano laže. Lagati ženu ili biti iskren prema njoj – to za muškarca nije problem morala već problem *jezika*, međusobnog *razumevanja*. Tako, muškarac nema izbora: da bi uopšte naveo ženu na opštenje, on mora da je laže!

Na kraju, ne sumnjam da će se ovih nekoliko redaka najviše svideti ženama. Ne zato što će se one složiti sa onim što je ovde rečeno, već zato što će biti ubedene da je sve ovo najobičnija laž!

75.

„A onda jezikom, kao da nešto traži, ude u ružičastu pećinu zadovoljstva.“ (...)

„Oh, uzmi me, uzmi, lijepi neznanče, pokrij moje tijelo tisućem malih orgazama.“ (...)

(A ti, lijepi čitaоче, šta radiš na ovoj zemlji – na ovom govnetu zavejanom?)

76.

Tako kako milujem,
takav sam kad ne milujem.

●

Biću još slabiji,
da bi me volela jače.

●

Ovi Cigani se uzajamno vole
i ne mogu da se uzajme.

●

Menzis kad kasni –
zna šta radi!

●

Vagina je esperanto
jer je volim tanto*.

●

Nje više nema –
to je bio kuk!

*tanto (španski) = toliko mnogo

77.

Ako neko već *mora* da me voli, onda to budi ti, Bože, ti koji
ništa *ne moraš!*

IV

78.

Ono što se ne završi zauvek – kao da nije ni postojalo!

Realnost ne postoji. Postoje samo oni „sa smislom za realnost.“

Svakoga dana posadi po jednu ružu, i uništićeš ružičnjak!

Lepo je odvratno jer me pretvara u posmatrača lepog, u voajera.

79.

Budi sam kao klip kukuruza okružen milionima istih klipova!
Na suncu. Izdrži sunce! Izdrži to da si klip!

•

Obraduj svoj posed. Ali, znaj, ti nemaš posed koji bi bio tvoj!

•

Svaka lampa ima svoju noć.

•

Ružine latice drhte. Prođe voz!

80.

Bol je veliki prostor. Tako veliki da u njemu nema ničega. Čak ni promaje.

•

Jedina autentična stvar je nestrpljenje. Strpljenje je dodoravanje sudbini, poltronstvo.

•

Površan čovek: stvarno nade ono što traži.

•

Intelektualac: shvata, ali ne hvata.

81.

Netaktičan sam ne zato što sam nevaspitan, već zato što sam nesrećan.

●

Sreća je kič. Nesreća je kič. Sreća je nesreća. Kič je kič.

●

Sva snaga nesklada je u tome što je u neskladu sa sobom.

●

Da bi ste vi o meni nešto otkrili – ja prvo moram da to sakrijem! Dobro, a šta ako ja prestanem da se skrivam? Šta ćete onda da radite? Hoćete li da odete u penziju?

82.

Najviše volim one koje nisam sreo na mojim pogrešnim putevima.

●

Mene najbolje poznaju oni koji su me videli samo jednom, i to noću, u prolazu.

●

Teško je naučiti nešto i od svoje patnje, a kamoli od tuđe. Tuda patnja je kao šećerlema u noći! Nikad dovoljno noć. Uvek pomalo šećerlema.

●

Zatvoren sam u svoju patnju kao mrska riba u fabričku konzervu. A riba se jednom, u plićaku, provukla između razmaknutih nogu jedne Francuskinje na Pagu.

83.

Da li je bilo trenutaka kada si mislio da odustaneš?

– O, kako da ne. Verovatno zato i nisam odustao!

●

Ljudi misle da se prozor otvara tako što najpre kreneš prema prozoru. To nije tačno. Prozor se otvara tako što najpre pođeš k vratima, a u međuvremenu dobiješ na lotou!

●

Rodio se tako doslovno da se razbio u paramparčad.

●

Toliko je pažljivo gledao – da je izgubio svoje oči. Sad, ono što je video – šepuri se kao da nikad nije viđeno!

84.

O mom slepilu najviše znaju one ptice koje nikada nisam video.

●

Slepilo nije drugo do ukupni broj mojih očiju.

●

Nikada dovoljno površan. Nikada dovoljno život.

●

Zapisujem ono što vidim. Tako umivam oči. Ljubav je tunel čiji je izlaz početak tog istog tunela.

85.

Namirisan kolonjskom vodicom – golub omiriše kandilo. Ne sviđa mu se.

●

Nije mu dovoljno što ne veruje u mrave. Hteo bi da mravi veruju u njega!

●

Ispalio je metak u ružu. Potpuno ga razumem.
Promašio je metak ružu. Potpuno ga razumem.

●

Slep je – jer ne daje.
Daje – jer nije slep.

86.

Kad se pomeri zavesa, pomerila se zavesa.
Kad dune vetar, dunuo je vetar.

●

Nijedno sunce nije napolju.
Ne nagingi se kroz prozor!

●

Gde je nekada bio bol, sada je tu bol.
Gde je nekada bila bolova kuma, sada je tu kuma bola.

●

Čovek obično ima jednu patnju.
Patnja obično ima svoje ljude.

87.

Ruže me troše. Jer ja ne trošim ruže.

88.

Reči su bolovi zapamćeni rečima, srebro, meškoljenje horizonta. Za razliku od meseca, horizont je sebičan, kao alga na površini mora kada želi svu sunčevu svetlost u sebe da upije. Ne, ja se neću u životu snaći, makar bilo još sunčanije!

U piramidi spava piramida. Piramidin vazduh je božje dete. Ja čekam napolju, u pesku, i molim se: neka Bog oprostí vrh piramide. Nek se ne nasuče ni oblak, praded maslačka, kojeg su utabale njihove kopite, njihove povijesno utemeljene kopite.

89.

Ja sam beli prah koji je ušmrkala crna nozdrva iz Bruklina. Kada bih izvršio samoubistvo – bilo bi to kao kad bih trinaesti program TV-a prebacio na šesnaesti. Dakle, i dalje bi se nizale slike koje nikada nisam razumeo, baš kao maslačukove latice uključene u naizmeničnu struju.

Antisunčana roletna me odvaja od sveta, tako da sam tužan kao pampur koji se nikada neće utopiti u vinu. S dobermanom u četiri zida – najbolje se primete zidovi. Sedim u kuhinji, pored šporeta, i slušam strah od pileta koje se prži da ne oživi i pogleda me pravo u oči.

90.

Jutros, za vreme doručka, dok sam sekao hleb, porezah se nožem po kažiprstu. Dobro mi je došlo to saznanje da nisam nepovrediv!

●

Ležim u sobi i čitam knjigu. Iz kuhinje dopire miris riblje čorbe. Da, to sam ja: čovek koji će pojesti riblju čorbu.

●

Jato gavranova nadleće kučkino mleko. Snovi su previše ubedljivi da bi bili zagonetni.

●

Od svega se može napraviti nešto. Ali, od ničega se može napraviti jedino bog.

91.

– „Ne volim da na slikama savremenika vidim vizantijske motive. Čemu? To su samo poštapalice.“

– „Možda. Ali zar ti se ne čini da ni naši životi nisu drugo do poštapalice?“

●

Ne treba se predati kad si slabiji već kad ti borba više ne donosi radosti. A to se najčešće dešava onda kad si jači.

●

Ne dozvoli sebi da poveruješ kako razumeš tuđu patnju – jer to je upravo ono što patnju uvećava još više!

●

Oni koji shvate – nikada ne prožive to što su shvatili.

Oni koji prožive – nikada ne shvate to što su proživeli.

92.

Previše vode protiče rekom kad je ja gledam.

●

Danas sam dugo posmatrao jednu lastu kako leti. Na kraju, pustio sam je da odleti tamo gde bi i inače odletela. Smatram to veoma uzbudljivim.

●

Nekoliko dana bio sam smlavljen suncokretima. Koliko god da sam ih gledao, ponovo i ponovo, oni bi i dalje ostajali suncokreti, a to je potpuno nestvarno!

●

Crni magičar je svako ko je ubeden da je imun na crnu magiju.

93.

– Zašto na jesen opada lišće?

– Zato što mu je tesno u tvojim mislima.

●

Plašim se golubova kao nikog mog! Plašim se golubova kao da su moji!

●

Dijamanti se nikada ne znoje. Ne volim dijamante.

●

Dobri stihovi su uvek nekako hrapavi, kao kora drveta koje je već odavno mrtvo.

94.

Moderna poezija: sve je dozvoljeno da bi se izrazila emocija. Samo, nije dozvoljena emocija!

●

U neslobodnoj zemlji, viski ima ukus slobode. U slobodi, on ima ukus viskija.

●

Dovoljno je da jedanput vidiš Van Gogova žitna polja, pa da ti zauvek požute oči!

●

Drži se bola, i sve će biti u redu – bar što se bola tiče. Njegov si bol!

95.

Noću načuljim uši i slušam. Telefon ne zvoní. Niko ne dolazi. Nema čak ni duhova da zaigraju u praznoj boci ili čaši. Niko pre mene nije živeo u ovoj kući. A ja to nisam zaslužio!

●

Telefon sam dobio nedavno. Ali moj život je isti kao i pre. Čak i gori: imam iluziju da ih zovem, imam iluziju da me zovu. A, u stvari, samo mi raste račun. Idem da ga platim, pre no što izade sunce.

●

Kad budem umirao, pozvaću moju kerušu koja se zove Io.

– Io, ti si moja Io.

Ona će me gledati i ništa neće shvatiti.

Io.

96.

Jedne večeri ubih pauka i zamišljah nesreću koja bi zbog toga mogla da me zadesi. I ne smislih ništa ubedljivo!

Sledeće večeri, u istoj sobi, isto u pauzi čitanja jedne knjige, ubih još jednog pauka.

Pomislih: očekuju me sada, dakle, dve nesreće. Ali, istog trenutka, osetih veliko olakšanje. Jer, šta su dve nesreće u odnosu na jednu? Skoro ništa!

97.

Jedan indijski mudrac je rekao: „Onaj koji traži istinu treba da bude manji od prašine.“ Što se mene tiče, često sam bivao manji od prašine. I nikada mi se nije učinila velikom.

●

Ne verujem u samoubistvo jer se šepuri akcijom. Pravi očajnik uvek je nepokretan – kao mudo mrtvog bika na popodnevnom suncu.

●

Jedino očaj nema pravac – jer je očajan.

●

Ne veruj u Boga iz inata prema ateistima! To nije vera, to je inat, narcisoidnost!

98.

O mojoj duhovnosti reći ću ovoliko: pre nekoliko meseci, prodao sam komentare *Vedante* od *Paula Deussena* – da bih mojoj voljenoj kupio crni steznik! I ne kajem se. Niti se plašim posledica karme.

●

Stari mistici kažu: moraš mnogo da daš – da bi dobio malo. Pitam se: koliko, na primer, poskok mora da proizvede otrova za vreme svog života? I šta zauzvrat dobija od tog istog života?

●

Od svih ljudi koje sam sreo, najžalije mi je što nisam uspeo da porazgovaram sa jednim klošarom u Parizu. Nisam mu prišao jer znam da bi me pljunuo. I to s pravom.

●

Došla je starost. I ti bi se odrekao čitavog svog života – kad bi ti to pomoglo da ublažiš jedan jedini bol u predelu srca.

99.

Mogu da ćutim samo ako sam sa nekim kome verujem. Sa Bogom, na primer. O, prijatelji moji, sad znate zašto sam toliko pričljiv!

●

Tačno je, molim ti se *za sebe*, iako znam da to nije prava molitva. Ali, ako bih se molio za nekog drugog, bilo bi to kao da sam se oslobodio sebe, a ja se, u stvari, sa sobom još nisam ni sreo.

●

Bog je ono što ne može da se ponovi. Zato njega niko ne voli!

●

Žališ se na svoju samoću. Ali, ti si sam zato što ne želiš biti sa Bogom. Nisi sam zato što si *zaboravljen*, već zato što si *zaboravio*. Svoju samoću si, dakle, sam izabrao. Na koga se onda žališ?

100.

Samoća je nepomiriva sa samoćom. Nepomiriva sa onim koji je sam.

●

Bože, Bože, zašto me ne zaboraviš potpuno? Možda bi me manje bolelo nego kada me zaboravljaš s vremena na vreme?

●

Ja sam onaj koji će da vaskrsne kako samo on to ume, jer ja ne umem.

●

Sve dolazi prekasno. Osim vaskrsenja!

v

101.

Patnja ne može
da se nauči.

Radost ne može
da se nauči.

Reči su rizik.
Razum je carinik.

Postupaj u skladu
sa neskladom.

Izbegni oblo i jasno
(tvrdo kuvano jaje).

Smrt će doći po sliku
koju imaš o sebi.

102.

Pre no što isečeš vene –
zamisli slapove Nijagare.

●

Slušaj korake kako odzvanjaju
kada nikuda ne idu.

●

Valjaj po blatu ćilibar.
osvetli blato, valja se.

●

Gde ima grožđa,
ima podsvesti.

●

Logika je log
mrtvog konjanika.

●

Dijamant se ne troši
jer propušta svetlost.

103.

Budi jednostavan kao melanholija andela.
Ekstravagantan kao zrno pasulja.

●

Svoje mišljenje smatraj tuđim.
Tuđe mišljenje smatraj slučajnim.

●

Ne spavaj sa ženama.
Spavaj sa snovima.

●

Cveće te nervira,
neguj ga nervima.

●

Ne pluj po kompjuteru,
izvedi ga u šetnju.

●

Veri se po drveću.
Umri iznenada.

104.

Istina je vrsta slona
zato jer je spora.

●

Kada govoriš laži – lažeš
i sebe i boga.

●

Kada govoriš istinu – lažeš
i sebe i đavola.

●

Ako sviraš samo jedan stil,
onda si blokiran u glavi.

●

Ako živiš samo jedan život,
onda si blokiran u smrti.

●

Život ima više ritmova.
Ti imaš više života.

105.

Dobro je neuništivo
jer ga svi uništavaju.

●

Ideš li poznatim putem,
pazi da se ne izgubiš.

●

Ideš li bespućem,
ne misli da si sam.

●

Prihvati kakav jesi.
Pomoli se sada.

●

Tradicija nije ličnost.
Budi ličnost.

●

Neka te cena neba
štiti od cene hleba.

106.

Svi su ljudi modeli.
Bog je slepi kamerman.

●

Dobra volja vredi
koliko i zelen paradajz.

●

Eskimi imaju dvadeset reči za sneg.
A koliko ti imaš?

●

Na nesviđanje se potroši previše energije.
Ponašaj se kao da ti se sve sviđa.

●

Ne plaši se, vibriraj
kao posteljica fetusa.

●

Teže je prihvatiti kakav jesi
nego proživeti život nekoga koji nisi.

107.

Onaj ko ne razume sebe
ne zna šta ne razume.

●

Gustina obećava previše.
Prozračnost zaslepljuje.

●

Brzina nije dovoljna
da ubrza sporost.

●

Brzina ubrzava brzinu.
Sporost usporava sporost.

●

Uvek se desi više nego što bi smelo
i manje nego što bi ti hteo.

●

Namera ne ide do kraja namere.
Ne nameravaj.

108.

Štimovanje klavira je gubljenje
vremena za sviranje.

●

Oblaci su Luvr u pokretu.
Samo je Mona Liza malo rasplinuta.

●

Ako neprestano govoriš istinu –
ohladiće ti se čaj.

●

Ne ukrašavaj zidove.
Ne budi zid.

●

Mozak je klepetuša.
Telo je duša.

●

Metalnog noža ne boj se
ako si klečao pred zlatom.

109.

Zamisli da ti je telo gnezdo.
U njemu nema ptica.
Moraš da pevaš sam!

●

Da bi video gde su ti koreni –
počupaš korene.
To više nisu koreni!

●

Samo jedno je teško: biti ja.
Sve drugo je tako lako,
ali to nikada ne možeš biti!

●

Noć.
Duva crni vetar –
baba svih kastanjeta.

●

Onaj koji u sebi boravi
nije od sebe lepši.
Amin!

110.

Lepo je ono što te oslobađa
za nešto što ne znaš –
hoće li biti lepo.

●

Zajedno sa tvojim znanjem
uvećava se i nesaznajno –
da ti ne bude dosadno.

●

Prestani sa unutrašnjim dijalogom!
Tako ne razgovaraju
sunce i mesec.

●

Ništa se ne može videti do kraja
jer onaj koji sebe gleda –
ne vidi sebe na kraju.

●

Onaj ko ponavlja ritam
da bi došao do stila –
obična je nanula!

111.

Sve brže napuštam ono što radim.
Za mnom ostaju nedovršene pesme
kao patke na kiši.

●

Sve je u rukama života.
Ali život ima preča posla
nego da sve to drži u rukama.

●

Sudbinom lepote – bavi se
plebs. Samom lepotom –
aristokrati.

●

Iskrenost se istroši kao laž.
Tone uglja po podrumima
sijaju kao mesečina.

●

Biti kaluder,
gljiva,
koja živi bez cilja.

112.

Odgajivači opijuma
piju jutarnju kafu.
Verujem u ono što radim.

●
„Pi, pi, pi“ – reče Hitler
piletu. Pile to nije
očekivalo od Hitlera.

●
Na Kosovu drema jato gavrana.
Majls Dejvis u Njujorku
šmrče kokain.

●
Izvučena iz vode, riba
na udici drhti –
kao mesec u oku device.

●
Lepe usne ima Brajen Ino.
Više volim da se mazim
sa Entoni Kvinom.

113.

U bilo čemu
ima više poezije
nego u bilo čemu drugom.

●
Na ulici,
pseće govno se sunča
i uživa u letu.

●
Nedelja: ljudi se dosađuju
kao točkovi Boinga,
na 15000 metara.

●
Život: šaka dolara,
brzi mercedes
preko badema.

●
Vaskrsnuću zajedno
sa mojom željom
da me nema!

KNJIŽEVNA ZAJEDNICA NOVOG SADA

Edicija NOVI SAD
Knjiga 201

Nebojša Vasović
PERDIDO

Glavni i odgovorni urednik
Milonad Grujić

Recenzenti
Milivoj Nenin
Vladimir Kopicl

Tehnički urednik
Milenko Radovanov

Korektor
Jelica Nedić

Izdavač
Književna zajednica Novog Sada, Novi Sad, Trg slobode 4/II
Telefoni: Uredništvo i administracija 021/611-173 i 612-433
Marketing i ekspedicija 021/339-328 i 338-118

Žiro račun 65700-678-7085

YU ISBN 86-7331-217-5

Slog i prelom
„Arka“, Novi Sad

Štampa
„Kultura“, Bački Petrovac

1991